

РЕШЕНИЕ

№ 386

гр. П., 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Лили В. Асенова Добрева
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело № 20211720105336 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на ЕВГ. Н. Г. срещу „Фул дистрибюшън“ ЕООД. Конкретно твърди, че от 06.08.2018 г. по силата на трудов договор № 162/ 07.08.2018 г. е работил при ответника на длъжност „ръководител участък“. Твърди, че трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ по подадена от него молба, считано от 23.04.2021 г., за което е издадена Заповед № 24 от същата дата. Твърди, че не му е изплатено обезщетението за неизползван платен годишен отпуск в размер на 53 дни, равняващо се на 2609,00 лева съгласно чл. 224, ал. 1 и чл. 177 КТ. Твърди, че на основание чл. 228, ал. 3 КТ обезщетението се изплаща не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, поради което ответникът му дължи обезщетението заедно със законната лихва, считано от 01.06.2021 г.

С оглед на изложеното моли съда да осъди ответника да заплати сума в размер на 2609,00 лева, представляваща дължимото му се парично обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ, ведно със законна лихва, считано от 01.06.2021 г. до окончателното плащане.

Претендира разноски.

В срочно подадения отговор, ответникът намира предявените искове за допустими, но неоснователни. Конкретно сочи, че част от претендираното обезщетение – за 22 работни дни е погасено по давност на основание чл. 176а КТ, тъй като е за 2009 г. Пояснява, че в т. 11 от трудов договор № 162/ 07.08.2018 г. страните са договорили допълнителен платен годишен отпуск по чл. 156а КТ – 66 дни за годината на назначаване, поради което към 01.01.2021 г. ползването му е погасено по давност.

Намира за неоснователна исковата претенция и за заплащане на парично обезщетение за 22 дни работни дни за 2020 г., тъй като отпускът за тази година не е бил отлаган по правилото на чл. 176 КТ.

В съдебно заседание страните се представляват като поддържат становищата си. Ищецът изменя предявените искове, като моли съда да осъди ответника да му заплати

сума в размер на 3039,55 лева на основание чл. 224, ал. 1 КТ за посочения в исковата молба период, ведно със законна лихва от 01.06.2021 г. до окончателното изплащане на задължението.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, включително обявено за обстоятелство, което се признава и не следва да се доказва, че между страните е било налице трудово правоотношение считано от 06.08.2018 г., което е било прекратено със Заповед № 24/23.04.2021, считано от същата дата на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

По делото са приети като писмени доказателства трудов договор № 162/06.08.2018 г., сключен между страните, съгласно който е уговорено полагане на труд при пълен работен ден – 8 часа, 20 дни основен платен годишен отпуск и 8 дни допълнителен на основание чл. 156 КТ (за ненормиран работен ден). Постигнато е съгласие също (чл. 11), че за годината на назначаване ищецът има право на допълнителен отпуск от 66 дни на основание чл. 156а КТ, като изрично е посочено, че правото на ползване се погасява по правилото на чл. 176а КТ.

Със Заповед № 24/23.04.2021 г. трудовото правоотношение на ищеца е прекратено, като в заповедта е указано да му бъде изплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за 22 дни за 2020 г., 9 дни за 2021 г. и 22 дни за 2009 г., като съдът приема, че последната от датите е технически невярна и се отнася за 2019 г., по съображения, които ще бъдат изложени по – долу.

Делото е представено трудовото досие на ищеца, от което се установява, че същият е ползвал 18 дни отпуск през **2018г.**, за който е посочено, че е от полагаемия му се за 2017 г. (когато ищецът не е бил служител). През **2019 г.** е ползван 9 дни, като е отразявано върху молбите за отпуск, че е от полагаемия се за 2017 (2), 2018 (7), макар и да е посочено в заповедта, че 2 дни са от 2019 г. През **2020 г.** е ползван отпуск 21 дни от 2019 г. През **2021 г.** е ползван отпуск 23 дни от 2019 г. и 2020 г., като е посочен период от 24.03.2021 г. до 23.03.2021 г., поради техническа грешка съдът приема, че това е до дата 13.04.2021 г.

Установи се също, че в молбата за ползване на отпуск от 18.10.2019 г. е отразено, че остават 21 дена за 2018 и 28 дни за 2019 г. Следващото заявление е от 12.08.2020 г. и е разрешен 5 дни отпуск като остават – 23 дни за 2019 и 28 за 2020 г. Ползвани са още 3 дни отнесени към 2019 г. Със заповед от 20.10.2020 г. е **разрешен отпуск 10 дни за 2019 и остават 10 дни за 2019 г.** без да е посочен остатък 2020 г. На 07.12.2020 г. е разрешен нов отпуск от **3 дни и е отразено, че остават 20 дни за 2019** (десет повече от предходно посоченото и преди да бъде разрешено ползване на отпуск) и 28 за 2020 г. На 23.03.2021 г. е разрешен отпуск от 23 дни, като е посочено, че остават 7 дни за 2019 и 6 дни за 2020 г. (цифрата пред 6 е задраскана). Преди заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение върху трудовото досие е изписано на ръка, че **за 2020 г. остават 25 дни**, за 2021 г. 9 дни, а за 2009 г. 22 дни, а както бе установено трудовото правоотношение е възникнало на 06.08.2018 г. В заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение са отразени оставащи **22 дни за 2020 г.**, 9 дни за 2021 г. и 22 дни за 2009 г.

По делото е депозирана ССЕ, неоспорена от страните, която съдът кредитира изцяло като обосновано, обективно и компетентно изготвено, отговарящо на всички поставени задачи. В заключението е отразено, че въз основа на брутното трудово възнаграждение за м. септември 2020 г., дължимото се обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 53 дни е 3039,55 лева – 57,35 лева на ден.

Така установената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи на съда:

Районен съд П. е сезиран с обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ, съгласно който при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност.

Както бе посочено, наличието на трудов договор между страните не е спорен между страните. Не е спорен и размерът на обезщетението за посочените в заповедта за прекратяване дни неизползван платен годишен отпуск. Спорът се съсредоточава в правния въпрос относно погасяването по давност на правото на ползване на платен годишен отпуск, както и прекъсвана ли е давността.

Съгласно чл. 176а, ал. 1 КТ когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това, правото на ползването му се погасява по давност. С този текст е уреден абсолютен давностен срок за погасяване правото да се ползва платен отпуск след изтичане на съответния срок.

От трудовото досие на ищеца се установи, че ответникът абсолютно хаотично е отразявал ползването на отпуск и оставащите дни. Тези документи са частни свидетелстващи и не обвързват съда, а предвид множеството технически и фактически грешки съдът приема, че удостовереното в тях не кореспондира с обективната истина. По правилото на чл. 162 ГПК, съдът изчисли, че в периода, в който е било налице трудово правоотношение, ищецът е имал право на платен годишен отпуск в размер на **77 дни** за 2018 г. (11 дни пропорционално на прослуженото време и 66 дни съгласно т. 11 от трудовия договор), **по 28 дни** за 2019 г. и 2020 г. и **9 дни** за 2021 г. – общо 142 дни. За периода на трудово правоотношение е ползван 71 дни платен годишен отпуск. Няма никакви данни, а и твърдения за наличие на трудово правоотношение между страните, което да обоснове наличието на неизползван отпуск от 2017 г., още по – малко 2009 г. След справка, извършена от съда се установи, че ответното дружество е регистрирано в Търговски регистър в началото на 2013 г. и няма как да е било страна по каквото и да било правоотношение преди това – липсват данни за наличие на досие по пар. 4 от ПЗР на Закон за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел.

При тези данни, фактически изводи и приложимо право съдът приема, че в рамките на 2018, 2019 и 2020 г. ищецът е ползвал платен годишен отпуск от полагаемия му се такъв за 2018 г. (01.01.2021 г. правото на този отпуск е било погасено по давност). В този период е ползван 48 дни отпуск от полагаемия се 77 дни. В рамките на останалия период, срокът по чл. 176а КТ не е изтекъл, тъй като е започнал да тече на 01.01.2020 г. (за полагаемия се отпуск относно 2019 г.) и е изтекъл на 31.12.2021 г. – след прекратяване на трудовото правоотношение. Този срок е прекъснат не само поради предявяване на настоящия иск, а и поради обстоятелството, че на 23.04.2021 г. на мястото на правото на ползване на отпуск възниква парично вземане за обезщетение, за което тече отделен и нов давностен тригодишен срок, от деня на възникването му - прекратяване на ТПО.

За периода от 01.01.2019 г. до 23.04.2021 г. (непогасен по давност) ищецът е имал право на 65 дни платен годишен отпуск (по 28 дни за 2019 и 2020 г. и 9 дни за 2021 г.), като е използвал 23 дни от тях. Ето защо съдът приема, че дължимото му се обезщетение е за 42 дни неизползван платен годишен отпуск и предявеният иск следва да бъде уважен до размер от 2408,70 лева (42x57,35 лева средно дневно

възнаграждение съгласно ССЕ) и отхвърлен до пълния претендиран размер от 3039,55 лева.

Ищецът е претендирал и лихва за забава, считано от 01.06.2021 г. до окончателното плащане. Като законна последица от уважаване на главната претенция, основателна е и тази за присъждане на лихва за забава по правилото на чл. 228, ал. 3 КТ и следва също да бъде присъдена.

Възражението на ищеца, че със заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение давността за ползването на платен годишен отпуск е прекъсната съда намира за неоснователна. Правото да се ползва отпуск за 2018 г. е погасено на 31.12.2020 г., а заповедта е от 23.04.2021 г. По правилото на чл. 116 ЗЗД, прекъсване на давността е възможно само ако тя не е била изтекла и наличие на някоя от хипотезите визирани в тук посочената норма, но не и след това.

Неоснователно е възражението и на ответника, че след като полагаемият се отпуск за 2020 г. не е отложен за следваща година, той не може да се ползва. Напротив, това е напълно възможно, като отлагането има за последица единствено изтичането на давностния срок съгласно чл. 176а, ал. 2 КТ.

По разноските:

Разноски са претендирани от ищеца и при този изход от спора следва да му бъдат присъдени такива съобразно изхода от спора. От доказаните такива размер на 500,00 лева за заплатено процесуално представителство следва да му бъдат присъдени в размер на 395,00 лева.

По правилото на чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът също има право на разноски. Претендирани са такива в размер на 500,00 лева за юрисконсултско възнаграждение, които съдът по правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК определя на 150,00 лева. от тях следва да се присъдят 31,50 лева съобразно изхода от спора.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Районен съд П. 100,00 лева за депозит за вещо лице, както и държавна такса в размер на 96,35 лева съобразно изхода от спора и 5,00 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

В светлината на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 224, ал. 1 КТ „**ФУЛ ДИСТРИБЮШЪН**“ ЕООД, с ЕИК: 202403105, със седалище и адрес на управление: гр. П., пл. „***** да заплати на **ЕВГ. Н. Г.**, ЕГН *****, гр. П., кв. ***** сума в размер на **2408,70 лева**, представляващо обезщетение е за 42 дни неизползван платен годишен отпуск за периода 01.01.2019 г. до 23.04.2021 г., **ведно** със законна лихва от 01.06.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 2408,70 лева до пълния предявен размер от 3039,55 лева и за разликата над 42 дни до предявените 53 дни.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „**ФУЛ ДИСТРИБЮШЪН**“ ЕООД да заплати на **ЕВГ. Н. Г.** сума в размер на **395,00 лева** разноски в настоящото производство съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК **ЕВГ. Н. Г.** да заплати на „**ФУЛ ДИСТРИБЮШЪН**“ ЕООД сума в размер на **31,50 лева** - разноски съобразно отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „**ФУЛ ДИСТРИБЮШЪН**“ ЕООД да заплати на Районен съд П. сума в размер на **100,00 лева** за депозит за вещо лице,

96,35 лева държавна такса и **5,00 лева** в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд П..

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____